

ת"פ 15447/04 - וליام איב נגד ראנג'ד ח'וטבא

בית משפט השלום בניצרת

30 נובמבר 2021

תפ"מ 21-04-15447 איב נ' ח'וטבא

בפני כב' השופטת הבכירה - שאדן נשף-אבו אחמד
תובעים 1. וליام איב
נגד 1. ראנג'ד ח'וטבא
נתבעים

החלטה

בתיק דין הגיעו הצדדים, בסיוועו של בית המשפט, להסכם פשרה אשר קיבל תוקף של פסק דין.

במסגרת אותו הסכם פשרה הסכימו הצדדים, בין היתר, למןות מומחה שmai מטעם ביהם"ש, אשר יקבע את שיעור דמי השכירות של הנכס מושא התביעה בהתאם למחיר השוק, כפי שנקבע בהסכם השכירות, וזאת בגין תקופת אופציה אחת הקבועה בהסכם שהחלה ביום 1.1.21 ועד ליום 31.12.24. עוד הוסכם כי חוות דעתו של מומחה ביהם"ש תחייב את הצדדים, תהא מכרעת ואני ניתנת לערעור. נוסף על כך, הסכימו הצדדים להותיר את שאלת הוצאות היליך לשיקול דעת ביהם"ש, שייתן החלטה בסוגיה לאחר שמיעת טיעונים בע"פ של הצדדים.

הכל הוא, כי בעל דין זכה בדיון זכאי כי שכרו לא יצא בהפסדו ומילא זכאי הוא להוצאותיו, ולכן רק בנסיבות מיוחדות ניתן היה להימנע מלפסוק לו הוצאות (ע"א 90/90 שם נ' רוטמן, פ"ד מ (4) 330).

לבית המשפט מוקנה שיקול דעת רחב בשאלת חיוב בעל דין בהוצאות ושיעורן. במסגרת שיקול דעתו יbia בית המשפט בחשבונו, בין היתר, את אופייה של התביעה ומידת מורכבותה, הסעד הנדרש והיחס בין הסעד שנפסק, היקף העבודה שהושקעה ע"י בעלי הדין, שלב הדיון בו הסתiya היליך, התנהלות בעלי הדין בהיליך, שכר הטרחה ששולם בפועל על ידם או שיעור שכר הטרחה אותו התחייבו לשולם, וכן סבירות ההוצאות ושכר הטרחה בהתחשב בנסיבות ובטיב העניין ובכפוף למוגבלות של הכרויות ומדדיות (ע"א 2617/00 מחצבות נרת נ' הוועדה המקומית לתכנון ובניה נצרת עילית, פ"ד ס (1) 600 ; וכן ע"א 9535/04 "סיעת ביאליק 10 נ' סיעת יש עתיד לביאליק", פ"ד ס (1) 391).

בעניינו, הצדדים השיכלו לפשט את היליך והגיעו להסדר כאמור שלבטח חסן הוצאות. התביעה הוכרעה על בסיס הסכם פשרה שנכרת בין הצדדים, בהמלצת בית המשפט, בהתחשב בסיכוןים שכל צד נוטל על עצמו. לא נשמעו ראיות ובהתאם, לא נקבע באופן פוחטיבי, כי הנتابע הפר את הסכם השכירות, באופן המצדיק את פניו מן הנכס מושא התביעה. נוסף על כך, המחלוקת בין הצדדים בנוגע למשך תקופת האופציה הייתה פרשנית באופןיה ומהותה, וכן קביעת שיעור דמי השכירות בגין תקופה זו לפי מחיר השוק, כפי שומרה הסכם השכירות שנכרת בין הצדדים, הצריכה מינוי מומחה ביהם"ש.

עמוד 1

עוד יודגש כי התובע לא הגיע לבית המשפט אסמכתאות כלשהן שיש בהן כדי ללמידה על שיעור הוצאות הראילוות (כגון שכ"ט המומחה מטעמו) או גובה שכר הטרחה שהוא יצא בפועל בגין ניהול ההליך. משכך, יש לקבוע שיעור הוצאותיו לפי הרמה המקובלת והמידתית, על פי שיקול דעתו של ביהם"ש, ובשים לב לנسبות המקרה שלפני. לעניין זה יפים הדברים שנאמרו בגב"ץ 891/05 תנובה נ' הרשות המוסמכת, (פורסם באתרם משפטיים): "אכן, ההכרה בפסקת הוצאות "ריאליות" כנקודות מוצא משמעה, כי הטוען להוצאות הוא שצሪ להוכיח את שיעורן בפועל.vr, למשל, על דרך של הגשת הסכם שכר טרחה ....; פירות העבודה שהושקעה בתיק ; בסיס החיבור בשכר הטרחה וראיות על ביצוע התשלום בפועל או חיוב בתשלום מעין זה. .... אולם, מדובר בדבר שבשגרה בעלי הדין ובאי כוחם טוענים לפסקת הוצאות ללא פירות של הוצאות (ושכר הטרחה המבוקש). במצב דברים זה יש לראות את הטוען כמשאיר את ההכרעה בעניין הוצאות לשיקול דעתו של בית המשפט, שיקבע מהו שיעור הוצאות הסביר, ההכרחי והמידתי לנسبות המקרה שבפני".

בהתחשב בכלל השיקולים שמניתי לעיל, אני מחייבת את הנتابע לשלם לתובע הוצאות משפט ושכ"ט עוז"ד בסך כולל של 7,000 ₪, וזאת בתוך 30 ימים מהיום, שאם לא כן, ישא הסכם הפרשי הצמדה וריבית כחוק החל מהיום ועד מועד התשלום המלא בפועל.

המציאות תמציא העתק ההחלטה לצדים.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשפ"ב, 30 נובמבר 2021, בהעדר הצדדים.